

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 433/2021-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Pavlom Gráčikom, advokátom, Farská 40, Nitra, proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 3 Tos 46/2021 z 5. mája 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 19. júla 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Tos 46/2021 z 5. mája 2021 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“) zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň navrhuje priznať jej primerané finančné zadosťučinenie v sume 500 eur.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti, jej príloh a predložených spisov vyplýva, že sťažovateľka bola rozsudkom Okresného súdu Nitra č. k. 21 T 72/2013-388 z 29. októbra 2014 podľa § 285 písm. b) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení účinnom v rozhodnom období (ďalej len „Trestný poriadok“) oslobodená spod obžaloby Okresnej prokuratúry Nitra pre skutok kvalifikovaný ako prečin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení účinnom v rozhodnom období (ďalej len „Trestný zákon“) a ako zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Trestného zákona. Uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 2 To 52/2015-406 z 29. júla 2015 došlo k zrušeniu tohto rozsudku a vráteniu veci súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) následne uznesením č. k. 6 Ndt 5/2017 z 25. apríla 2017 trestnú vec vedenú pod sp. zn.

21 T 72/2013 odňal Okresnému súdu Nitra a prikázal ju Okresnému súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“).

3. Rozsudkom okresného súdu č. k. 1 T 42/2017-503 z 30. októbra 2017 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) bola sťažovateľka uznaná vinnou zo spáchania trestného činu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 Trestného zákona a nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Trestného zákona, za čo jej bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov, ktorého výkon jej bol podmienene odložený podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, a súčasne jej bola určená skúšobná doba podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona v trvaní troch rokov. Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona jej bol zároveň uložený trest prepadnutia vecí, a to v tomto rozsudku označených 47 ks nábojov a strelnej zbrane.

4. Proti tomuto rozsudku podali sťažovateľka, ako aj príslušný prokurátor odvolania, o ktorých rozhodol krajský súd uznesením č. k. 3 To 18/2018-585 zo 6. septembra 2018 tak, že podľa § 319 Trestného poriadku ich obe zamietol. O následnom dovolaní sťažovateľky rozhodol najvyšší súd uznesením č. k. 5 Tdo 14/2019 zo 14. marca 2019 tak, že ho podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

5. Dňa 19. mája 2020 sťažovateľka podala okresnému súdu z dôvodov podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku návrh na povolenie obnovy pôvodného konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 1 T 42/2017 (ďalej aj „pôvodné konanie“), o ktorom rozhodol okresný súd uznesením č. k. 1 Nt 34/2020 z 18. januára 2021 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietnutím tohto návrhu sťažovateľky, keďže nezistil dôvody obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku. O sťažnosti sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy pôvodného konania rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že v odôvodnení napadnutého uznesenia absentuje odpoveď na relevantné okolnosti vo vzťahu k posúdeniu splnenia podmienok prípustnosti obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku, t. j. prečo aj napriek novým skutočnostiam nedošlo k naplneniu týchto podmienok. Sťažovateľka v tomto kontexte poukazuje na odôvodnenie jej sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania (sp. zn. 1 T 42/2017, pozn.), kde uviedla, že výpovede svedkov [REDACTED] je nutné chápať ako nové skutočnosti; od príslušníka Policajného zboru dostala pokyn, že bude vyzvaná na ďalšie úkony vo vzťahu k „obnove zbrojného preukazu“; na odovzdanie zbrane a streliva do úschovy nebola vyzvaná a z úradného záznamu z 30. apríla 2013 vyplýva, že v prípade neodovzdania zbrane a zbrojného preukazu po skončení jeho platnosti a súčasne za nesplnenia si povinnosti jeho predĺženia sa držiteľ dopúšťa priestupku podľa § 69 zákona č. 190/2003 Z. z. o strelných zbraniach a strelive a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v rozhodnom období (ďalej len „zákon č. 190/2003 Z. z.“). Ďalej argumentuje, že z napadnutého uznesenia nie je zrozumiteľne a presvedčivo zrejmé,

prečo sa krajský súd vo väčšom rozsahu nezaoberal ňou uplatnenou argumentáciou a návrhom na doplnenie dokazovania.

7. Sťažovateľka zároveň konštatuje nezákonnosť napadnutého uznesenia z dôvodu jeho arbitrárnosti a nedostatočného odôvodnenia. *In concreto* uvádza, že z napadnutého uznesenia nevyplýva, prečo sa krajský súd nevysporiadal s tým, že svedok [REDAKOVANÉ], ktorého výpoveď je nutné považovať za novú skutočnosť, uviedol, že sťažovateľka mala úmysel „predĺžiť platnosť zbrojného preukazu“. Je toho názoru, že prejavila záujem riešiť skutočnosti v súvislosti s končiacou sa platnosťou zbrojného preukazu v roku 2007 (navštívila príslušné oddelenie dokladov, kde bol tento svedok prítomný), pričom príslušník Policajného zboru jej požiadavku neriešil s odkazom na budúcu výzvu, ktorá jej mala byť zaslaná. Uvedené tvrdenia sú podľa sťažovateľky podporené „vyjadreniami oddelenia dokladov a výpoveďou [REDAKOVANÉ]“.

8. Podľa názoru sťažovateľky sa krajský súd nevysporiadal s tým, že mala snahu si predĺžiť platnosť zbrojného preukazu, čo potvrdil aj svedok, ako ani s tým, že mohla byť uvedená do omylu v dôsledku legitímnych očakávaní. Krajský súd jej mal poskytnúť odpoveď na to, ako mohlo konanie Okresného riaditeľstva Policajného zboru Nitra ovplyvniť jej následné opomenutie predĺžiť si zbrojný preukaz alebo odovzdať zbraň so strelivom do úschovy, čo bolo podľa jej názoru podstatné pre rozhodnutie vo veci.

9. Sťažovateľka poukazuje na to, že v spise vedenom pod sp. zn. 1 T 42/2017 sa nachádza úradný záznam, ktorý bol ako listinný dôkaz vykonaný aj na verejnom zasadnutí 18. januára 2021, a z ktorého vyplýva, že v prípade neodovzdania zbrane a zbrojného preukazu po skončení jeho platnosti a súčasne nesplnenia si povinnosti jeho predĺženia sa držiteľ dopúšťa priestupku podľa § 69 zákona č. 190/2003 Z. z. V kontexte uvádzaných tvrdení argumentuje, že mala legitímne očakávanie, že bude vyzvaná na predĺženie platnosti zbrojného preukazu, pričom v prípade, že sa tak nestane, také konanie sa bude posudzovať ako priestupok. Podľa sťažovateľky to platilo aj v prípade, keď išlo o odovzdanie zbrane a streliva, na ktoré obdobne vyzvaná nebola. Zároveň uvádza, že takýto postup bol zvolený aj v prípade platnosti jej predchádzajúceho zbrojného preukazu, čo vyplýva z listu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Nitra, v zmysle ktorého bola výzvou z 13. februára 2002 upozornená na to, že je držiteľkou zbrane bez platného zbrojného preukazu a že sa dopúšťa priestupku podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 246/1993 Z. z. o zbraniach a strelive v znení účinnom v rozhodnom období (ďalej len „zákon č. 246/1993 Z. z.“). Aj tento dôkaz bol podľa jej tvrdenia vykonaný na verejnom zasadnutí z 18. januára 2021, v nadväznosti na čo uvádza, že „... je nepochopiteľné, prečo toto Krajský súd v Banskej Bystrici nezobral do úvahy pri hodnotení týchto okolností v kontexte výpovedí svedkov ako nových skutočností“.

10. Sťažovateľka ďalej konštatuje, že vyzývanie držiteľa zbrojného preukazu na ďalšie úkony pred skončením jeho platnosti bol postup uplatňovaný v období platnosti a účinnosti zákona č. 246/1993 Z. z., ktorý bol zrušený zákonom č. 190/2003 Z. z. Podľa jej názoru nemôže obstať argumentácia krajského súdu o správnom postupe okresného súdu v danej veci, keďže rozdielnosť medzi uvedenými právnymi predpismi mala byť predmetom dokazovania, ktoré sťažovateľka aj navrhla a ktoré bolo odmietnuté. V nadväznosti na uvedené sťažovateľka konštatuje predčasnosť napadnutého rozhodnutia. Zároveň uvádza, že pokiaľ by sa preukázalo, že dochádzalo k zasielaniu výziev v súvislosti s končiacou sa platnosťou zbrojného preukazu, bol by vytvorený základ

pre konštatovanie naplnenia dôvodu na povolenie obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku, ktorým je zjavný nepomer uloženého trestu k závažnosti činu, keďže bola upovedomená, že také konanie napĺňa znaky priestupku.

11. V zmysle argumentácie sťažovateľky sa krajský súd nezaoberal ani otázkou, ktorá nebola vo veci zodpovedaná, a teda či po zániku platnosti zbrojného preukazu bola vyzývaná na odovzdanie zbrane a streliva do úschovy, čím porušil jej právo na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, keď rozhodol na základe nedostatočných skutkových okolností.

12. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti poukázala aj na niekoľko rozhodnutí ústavného súdu vo vzťahu ku kvalite odôvodnení rozhodnutí všeobecných súdov.

13. V závere sťažovateľka konštatovala, že jej návrh na obnovu konania bol dôvodný, keďže preukazuje, že zo strany „*pracovníka oddelenia dokladov*“ jej bolo prezentované, že v súvislosti s jej končiacou platnosťou zbrojného preukazu jej bude zaslaná výzva a že jej konanie by eventuálne mohlo napĺňať len znaky priestupku. Zároveň boli vo veci vypočutí dvaja noví svedkovia, pričom jeden z nich potvrdil, že sťažovateľka bola v súvislosti s dotazom na končiacu sa platnosť zbrojného preukazu odkázaná na následné doručenie výzvy, čo je podľa jej názoru výpoveď takej dôkaznej sily, ktorá by v spojení s vykonaním ďalšieho dokazovania, ktoré bolo odmietnuté, mohla mať výrazný vplyv na spravodlivé rozhodnutie vo veci v podobe iného meritórneho rozhodnutia.

14. Sťažovateľka v sumáre uviedla, že krajský súd sa riadne nevysporiadal s jej argumentáciou, relevantným spôsobom sa nezaoberal výpoveďami svedkov, ako sa ani relevantným spôsobom nevyjadril k návrhu na vykonanie dokazovania, v dôsledku čoho porušil jej právo na súdnu ochranu. Zároveň tvrdí, že z dôvodu nedostatočného odôvodnenia je napadnuté rozhodnutie aj nepreskúmateľné.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 46 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením, ktorým krajský súd zamietol sťažnosť sťažovateľky proti zamietnutiu jej návrhu na povolenie obnovy konania.

16. Ústavný súd konštatuje, že v danej veci je dvojmesačná lehota na podanie ústavnej sťažnosti proti napadnutému uzneseniu vyplývajúca z § 124 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vzhľadom na dátum doručenia napadnutého uznesenia sťažovateľke a jej právnomu zástupcovi (20. mája 2021) zachovaná.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 46 ods. 2 ústavy

17. Ústavný súd v prvom rade uvádza, že nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery

boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (m. m. IV. ÚS 43/04). O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

18. Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

19. Účelom obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku je odstrániť nedostatky v skutkových zisteniach právoplatných rozhodnutí všeobecných súdov, pokiaľ dodatočne vyšli najavo nové skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli súdu skôr známe a nemohli sa ani brať do úvahy. Ani všeobecné súdy, o to menej ústavný súd, však nemôžu v rámci konania o návrhu na povolenie obnovy podľa Trestného poriadku preskúmať napadnuté meritórne rozhodnutie (jeho vecnú správnosť) ani posudzovať otázku viny či trestu. Sťažovateľka sa fakticky ústavnou sťažnosťou domáha ďalšieho preskúmania správnosti postupu, resp. rozhodnutí všeobecných súdov. Úloha ústavného súdu sa však obmedzuje len na kontrolu, či všeobecné súdy postupovali ústavne konformným spôsobom, keď rozhodli o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania, resp. keď zamietli sťažnosť proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na obnovu konania. Teda, či sa návrhom na povolenie obnovy riadne zaoberali, či prijaté rozhodnutie adekvátne odôvodnili a či ich právne závery nie sú excesom alebo svojvoľné, pričom pri zamietnutí návrhu je rozhodujúce, či dostatočne odôvodnili, prečo predstreté nové skutočnosti nepovažovali za také, ktoré by opodstatňovali povolenie obnovy konania (m. m. III. ÚS 53/2021). V rámci ústavnému súdu zverených právomocí teda nie je jeho úlohou odpovedať na otázku, či obnova konania vo veci sťažovateľky mala alebo nemala byť povolená; jeho úloha spočívala v posúdení skutočnosti, či sa záver konajúcich súdov o zamietnutí návrhu sťažovateľky na povolenie obnovy konania opieral o náležite prezentované dôvody ideovo zodpovedajúce zmyslu a podstate použitej právnej úpravy (m. m. I. ÚS 302/2019).

20. Sťažovateľka namieta predovšetkým arbitrárnosť a nedostatočnosť odôvodnenia napadnutého uznesenia, resp. že v ňom absentuje odpoveď na relevantné okolnosti vo vzťahu k posúdeniu splnenia podmienok prípustnosti obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku.

21. V nadväznosti na námietky sťažovateľky sa ústavný súd oboznámil so znením napadnutého uznesenia, z ktorého vyplýva, že krajský súd hypotézu právnej normy podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku rozčlenil na tri základné podmienky, v prípade naplnenia ktorých je povinný povoliť obnovu konania a ktoré následne aj posudzoval. Krajský súd konštatoval, že okresný súd postupoval dôsledne a dokazovaním uskutočneným na verejnom zasadnutí si vytvoril dostatočný skutkový základ pre samotné rozhodnutie, že v prípade sťažovateľky neboli naplnené podmienky pre povolenie obnovy konania. Krajský súd posúdil, že výrok o zamietnutí jej návrhu zodpovedá stavu veci a zákonu, ako tomu bolo aj v prípade konania, ktoré mu predchádzalo. Zároveň uviedol,

že jeho uzneseniu nemožno vytknúť žiadnu chybu či nedostatok, pričom v rozhodnom poukázal na strany 7 až 8 odôvodnenia uznesenia okresného súdu. Pokiaľ sťažovateľka namietala nesprávne právne posúdenie skutkového stavu podľa ustanovení Trestného zákona (podľa jej tvrdení bol predmetný skutok priestupkom, pozn.), krajský súd poukázal nielen na závery vyslovené v uznesení okresného súdu, ale aj na rozhodnutia všeobecných súdov v pôvodnom konaní (sp. zn. 1 T 42/2017, pozn.). Konkrétne pritom prerozprával časť uznesenia najvyššieho súdu č. k. 5 Tdo 14/2019 zo 14. marca 2019, v ktorej tento súd vyslovil, že právna kvalifikácia konania sťažovateľky zodpovedala priebehu skutkového deja uvedeného v príslušnom rozsudku okresného súdu, ako aj v uznesení krajského súdu, a to aj po objektívnej, aj po subjektívnej stránke, pričom sťažovateľka tým, že už v minulosti požiadala o predĺženie platnosti zbrojného preukazu, musela vedieť o povinnosti podať žiadosť o vydanie nového preukazu, prípadne neplatný preukaz spolu s preukazom zbrane vrátiť do 7 dní od zániku jeho platnosti.

22. Krajský súd následne rezumoval, že návrh sťažovateľky nie je dôvodný, a to aj napriek dvom novým svedkom, keďže skutočnosti, ktoré vyplynuli z ich výpovedí, smerovali len k tomu, že z jej strany nemalo ísť o úmysel, čím sa sťažovateľka obhajovala už od začiatku pôvodného konania. Bez relevancie bol podľa krajského súdu aj návrh sťažovateľky na zisťovanie, či bola zo strany príslušného oddelenia Policajného zboru vyzývaná v súvislosti s končiacou sa platnosťou zbrojného preukazu, keďže preukázanie tejto skutočnosti podľa záverov krajského súdu nič nemení na fakte o tom, že jej mali byť zrejme jej povinnosti ako držiteľky zbrojného preukazu a streliwa podľa príslušného zákona. Pokiaľ sťažovateľka namietala nevykonanie navrhovaného dôkazu, krajský súd zdôraznil, že nemá povinnosť vykonať všetky stranami navrhnuté dôkazy a v prípade, že ich považuje za také, ktoré nemajú vzťah k veci, resp. považuje ich za nadbytočné, môže ich vykonanie odmietnuť, čo nemožno považovať za porušenie práva odsúdeného na obhajobu. Vo vzťahu k splneniu podmienok povolenia obnovy pôvodného konania krajský súd následne sumarizoval, že sťažovateľkou namietané skutočnosti boli predmetom dokazovania už v pôvodnom konaní, pričom ňou navrhnuté dôkazy nie sú takej dôkaznej sily, aby v spojení s dôkazmi už skôr vykonanými mohli viesť k inému meritórnemu rozhodnutiu.

23. Vzhľadom na obsahovú spojitosť napadnutého uznesenia krajského súdu s uznesením okresného súdu považuje ústavný súd za potrebné poukázať na jeho podstatné časti, na ktoré odkazoval aj krajský súd v napadnutom uznesení. Z rozhodnutia okresného súdu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy pôvodného konania vyplýva, že skutočnosti, ktoré sťažovateľka uviedla v návrhu na povolenie obnovy konania, okrem označenia a vypočutia svedkov [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] nie sú novými skutočnosťami, okolnosťami či novými dôkazmi, pričom argumentáciou sťažovateľky sa zaoberali už všeobecné súdy. V zmysle odôvodnenia okresného súdu sťažovateľka totiž vedela o uplynutí platnosti vydaného zbrojného preukazu, sama požadovala „predĺženie“ jeho platnosti, iniciovala minimálne úkony smerujúce k predaju zbrane, pričom si ako držiteľka zbrojného preukazu musela byť vedomá svojich povinností. Okresný súd sa zároveň vyjadril aj k výpovediam svedkov, keď uviedol, že v pôvodnom konaní sťažovateľka nekonanie vo vzťahu k platnosti zbrojného preukazu odôvodňovala zaneprázdnenosťou, čo potvrdil aj svedok [REDAKOVANÉ]. Okresný súd upriamil pozornosť na fakt, že napriek tomu s ňím sťažovateľka dokázala komunikovať o možnostiach predaja zbrane a so svedkom [REDAKOVANÉ] ísť na „oddelenie polície“, v nadväznosti na čo konštatoval, že to nevyvracia zaneprázdnenosť sťažovateľky, ale preukazuje dostatok jej vedomostí, ale aj priestoru a možnosti k tomu, aby si včas splnila svoje zákonné

povinnosti. Dôležitou skutočnosťou, na ktorú okresný súd poukázal je, že protiprávny stav, a to držanie zbrane a streliva bez povolenia, trval viac ako štyri roky, v dôsledku čoho nemohlo ísť o chvilkové pochybenie, resp. nepozornosť. Okrem iného okresný súd zhrnul, že argumenty sťažovateľky v návrhu na povolenie obnovy konania nie sú dostatočné na to, aby ich bolo možné považovať za novoobjavené, neznáme skutočnosti a dôkazy odôvodňujúce iné rozhodnutie o treste alebo vine, na čom nič nemôže meniť ani fakt, že zákonom č. 190/2003 Z. z. došlo k zrušeniu zákona č. 246/1993 Z. z., pričom ani jeden z uvedených právnych predpisov neupravoval iný postup a iné povinnosti držiteľa zbrane či príslušného orgánu pre ukončenie platnosti zbrojného preukazu a odovzdanie zbrane alebo taký postup, v zmysle ktorého by boli orgány povinné držiteľa zbrane upovedomiť o skončení platnosti zbrojného preukazu a vyzývali také osoby na „*predĺženie alebo na odovzdanie zbrane*“. V závere okresný súd konštatoval, že sťažovateľkou neboli v konaní o povolenie obnovy konania predložené súdu skôr neznáme skutočnosti či dôkazy, ktoré by mohli odôvodniť iné rozhodnutie ako to, ktoré bolo prijaté v pôvodnom konaní.

24. V súvislosti s námietkou sťažovateľky o správnosti právneho posúdenia skutkového stavu podľa ustanovení Trestného zákona (skutok kvalifikovaný ako trestný čin, a nie ako priestupok, pozn.) krajský súd poukázal aj na rozhodnutia všeobecných súdov v pôvodnom konaní, s ktorými sa oboznámi ich prečítaním aj na verejnom zasadnutí 18. januára 2021, v nadväznosti na čo ústavný súd dáva do pozornosti časť rozsudku okresného súdu, ktorý v nadväznosti na takto nastolenú otázku (okrem iného, pozn.) uviedol: „... *obžalovaná mala uvedení zbraň a strelivo vo svojej držbe (od 11. 01. 2017 [chyba v písaní, okresný súd mal zrejme na mysli rok 2007] do zaistenia zbrane a streliva pri domovej prehliadke dňa 17. 03. 2011), čo zvyšuje závažnosť jej konania pre spoločnosť...*“ Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľky o nedbanlivosti svojho konania zasa okresný súd uviedol: „... *obžalovaná ako držiteľka zbrojného preukazu musela poznať povinnosti vyplývajúce zo zákona o strelných zbraniach a strelive už aj preto, že už v minulosti minimálne jedenkrát požiadala o predĺženie jeho platnosti a na uplynutie platnosti zbrojného preukazu bola upozornená aj príslušnými orgánmi polície dňa 13. 02. 2002. Preto musela vedieť o povinnosti podať žiadosť o vydanie nového zbrojného preukazu, ..., alebo mala ten starý spolu s preukazom zbrane policajnému útvaru, ktorý zbrojný preukaz vydal, vrátiť. Urobiť tak mala do 7 dní odo dňa zániku jeho platnosti. O tom, že zbrojný preukaz bol vydaný len na určité obdobie teda obžalovaná musela vedieť a nešlo u nej o nedbanlivostné konanie.*“ Obdobný záver urobil aj krajský súd, keď sa vo vzťahu ku kvalifikácii skutku stotožnil s posúdením prvostupňového súdu, pričom uviedol, že bolo nepochybne preukázané, že sťažovateľka vedela o uplynutí platnosti jej zbrojného preukazu. Ako bolo uvedené aj v bode 21 tohto uznesenia, právnu kvalifikáciu skutku potvrdil aj najvyšší súd.

25. Sumarizujúc predmetné skutočnosti, ústavný súd je toho názoru, že krajský súd dostačujúcim a presvedčivým spôsobom odôvodnil nespĺnenie podmienok na povolenie obnovy pôvodného konania. Pokiaľ bola určitá časť odôvodnenia či odpovede na nastolené otázky krajským súdom poskytnutá aj s odkazom na predchádzajúce uznesenie okresného súdu či prípadne aj s poukazom na rozhodnutia všeobecných súdov v pôvodnom konaní, doplnená o vysvetlenie krajského súdu, ústavný súd považuje také odôvodnenie v okolnostiach prejednáwanej veci za ústavne udržateľné. Nie je možné v danom prípade prisvedčiť ani námietke sťažovateľky o tom, že v napadnutom uznesení absentuje odpoveď vo vzťahu k relevantným okolnostiam splnenia podmienok prípustnosti obnovy konania, pokiaľ všeobecné súdy jednoznačne uviedli, že zo strany sťažovateľky

neboli vo veci poskytnuté také skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli viesť k inému rozhodnutiu o vine alebo treste v pôvodnom konaní. Všeobecne súdy zároveň vykonali výsluchy svedkov navrhovaných sťažovateľkou, ktorých závery porovnali s dovtedy (v pôvodnom konaní) vykonanými dôkazmi a skutkovými zisteniami a významom v návrhu na povolenie obnovy konania tvrdených skutočností. Pokiaľ došlo k odmietnutiu vykonať niektorý z ňou navrhovaných dôkazov, aj na uvedenú skutočnosť bola sťažovateľke poskytnutá stručná, ale dostatočne presvedčivá odpoveď (s. 4 a 5 napadnutého uznesenia, pozn.). Navyše, ústavný súd už viackrát vo svojich rozhodnutiach uviedol (m. m. I. ÚS 478/2013, IV. ÚS 10/2014), že z práva na spravodlivý súdny proces (súdnu ochranu) nevyplýva pre sťažovateľa právo, aby súdy akceptovali všetky jeho návrhy na vykonanie dokazovania, ale aby mal možnosť tieto návrhy predniesť. Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zakotvuje, že súd nie je povinný za každých okolností vykonať všetky dôkazy, ktoré strana navrhne. Preto nie je automaticky bez ďalšieho porušením základných práv, ak všeobecný súd nevykoná navrhovaný dôkaz, ale v záujme zachovania základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie je žiaduce, aby všeobecný súd nevykonanie navrhovaného dôkazu primerane odôvodnil (m. m. III. ÚS 219/2015).

26. Vo vzťahu k námietke sťažovateľky o nesprávnom právnom posúdení zisteného skutkového stavu krajský súd poukázal bez posudzovania zákonnosti právoplatných rozhodnutí v pôvodnom konaní na závery všeobecných súdov s konštatovaním, že na právnej kvalifikácii skutku nič nemení ani skutočnosť výsluchov tzv. nových svedkov. V tomto kontexte je potrebné poukázať aj na uznesenie okresného súdu, ktorý (okrem iného, pozn.) uviedol, že na verejnom zasadnutí boli vypočutí svedkovia, ktorých sťažovateľka dlhodobo pozná a ktorí obdobne poznajú sťažovateľku. Okresný súd skonštatoval, že sťažovateľka mala vedomosť o tom, akými poznatkami dotknutí svedkovia disponujú o trestnej veci, a to už aj v čase pôvodného konania, nevynímajúc prípravné konanie. K ich návrhu na vypočutie podľa vyjadrenia samotnej sťažovateľky (vyplýva aj zo zápisnice o verejnom zasadnutí z 18. januára 2021, pozn.) nedošlo v pôvodnom konaní z dôvodu, že sa spoliehala na advokátov, bola v tom čase zaneprázdnená, avšak po vyčerpaní všetkých opravných prostriedkov vrátane dovolania sa rozhodla brániť podaním návrhu na povolenie obnovy konania. Ústavný súd dodáva, že v okolnostiach danej veci obnovu konania ako jednu z možností na zrušenie právoplatného rozhodnutia nie je možné dosiahnuť na základe skutočností, o ktorých strana konania vedela už v pôvodnom konaní a tieto na základe vlastného slobodného rozhodnutia nepoužila (m. m. III. ÚS 320/2021).

27. Pokiaľ sťažovateľka v závere ústavnej sťažnosti uvádza, že napadnutým rozhodnutím krajského súdu došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces a s tým súvisiaceho práva na riadne odôvodnenie napadnutého uznesenia, ktoré má byť chápané tak, že nezávislý a nestranný súd jej poskytne priestor na uplatnenie práv, a to za rešpektovania zásady rovnosti, pričom opačný postup je potláčaním práva na spravodlivý proces vrátane nerešpektovania práva na rovnosť zbraní a práva na obhajobu, ústavný súd uvádza, že sťažovateľka ústavnoprávnu argumentáciu (týkajúcu sa práva na rovnosť zbraní, práva na obhajobu, zásadu rovnosti účastníkov konania pred súdom) ďalej v ústavnej sťažnosti nerozvíjala.

28. Napokon, vo vzťahu k sťažovateľkinej námietke o arbitrárnosti a zjavnej neodôvodnenosti napadnutého uznesenia ústavný súd ešte poznamenáva, že v zmysle svojej judikatúry považuje za arbitrárne či zjavne neodôvodnené len tie súdne rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne

odchylné od stabilizovanej rozhodovacej činnosti, prípadne ide o rozhodnutie vnútorne rozporné a nelogické. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05, III. ÚS 231/2021). V nadväznosti na v tomto uznesení uvedené fakty nemožno považovať argumenty a právne závery krajského súdu za arbitrárne, ale ani za zjavne neodôvodnené či jeho odôvodnenie za nepreskúmateľné. Napadnuté uznesenie krajského súdu možno v spojení s uznesením okresného súdu, prihliadajúc na ustálený právny názor ústavného súdu, podľa ktorého prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (napr. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, II. ÚS 334/2017), považovať za ústavne udržateľné.

29. Ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 399/2010, IV. ÚS 51/2011).

30. Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, dôvodnosť ktorého by mohol preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľkou napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom práva, ktorého vyslovenia porušenia sa domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení, ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

31. Ústavný súd ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol aj časť ústavnej sťažnosti týkajúcej sa namietaného porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu, keďže tento článok sa aplikuje na prípady, v ktorých sťažovatelia namietajú ukrátenie na svojich právach rozhodnutím orgánu verejnej správy (m. m. I. ÚS 4/2020). Z okolností tohto prípadu je zrejmé, že už na prvý pohľad nemožno uvažovať o prípadnom zásahu, resp. porušení sťažovateľkinho základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy.

III.2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

32. Ústavný súd v súvislosti s námietkou porušenia práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením konštatuje, že na konanie o návrhu na povolenie obnovy konania sa čl. 6 ods. 1 dohovoru nevzťahuje. Svedčí o tom nielen judikatúra ústavného súdu (II. ÚS 255/2011, IV. ÚS 108/2014, III. ÚS 223/2017), ale aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (Kulnev v. Rusko, rozhodnutie z 18. 3. 2010, č. 7169/04, Rudan v. Chorvátsko, rozhodnutie z 13. 9. 2001, č. 45943/99). V tomto konaní ide o vydanie rozhodnutí, ktoré priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru

alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru. Článok 6 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania. Ochrany práv obsiahnutých v čl. 6 dohovoru sa možno domáhať až v obnovenom konaní, t. j. po tom, ako bolo príslušným všeobecným súdom právoplatne rozhodnuté o povolení obnovy konania (m. m. III. ÚS 320/2021). Keďže medzi napadnutým uznesením krajského súdu a porušením čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje príčinná súvislosť, ústavnú sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

33. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti bolo bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľky.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu